

[Oluf Pedersen.]

skaanet for. Og naar han saa oven i Købet siger:

„Det ser ud til, at visse Værnemagere nyder en vis Form for politisk Beskyttelse“, spørger jeg: Er det Rigsdagen eller er det Statsministeren, den højtærede Minister tænker paa? Maa vi faa klar Besked? Hvad skal det til med den Slags dulgte Angreb!

Bindslev: Naar jeg har ønsket at tage Ordet ved denne Lejlighed, er det ikke i og for sig, fordi jeg mener at kunne fremføre nye Momenter eller øge Argumenternes Tal. Naar jeg gør det, er det i første Række for af rent personlige og historiske Grunde at give en Motivering for, hvorfor jeg til Trods for alvorlige Betæneligheder alligevel er kommet til det Resultat, at jeg bør stemme for det forelagte Lovforslag i dets Grundprincipper.

Jeg vil gerne forudskikke den Bemærkning, at jeg principielt er Tilhænger af, at Dødsstraf bør have en blivende Plads i vor Straffelovgivning. Naar jeg har den Indstilling, er det ikke Udtryk for nogen Slags Blodtørst. Jeg kan roligt sige, at hver Gang jeg har erfaret om en Henrettelse, har det altid voldt mig en personlig psykisk Pine, og jeg har derfor ganske kunnet tilslutte mig den Linie, som vi i alt Fald i min Levetid har haft herhjemme i Danmark, saa længe der var Dødsstraf i Straffelovgivningen, at Straffen normalt ikke eksekveredes. I Perioden fra 1892 til 1930 har der ikke været en eneste Henrettelse i Danmark. Naar man derfor ved Lovændringen i 1930 afskaffede Dødsstraffen, var det i og for sig ganske overflødigt, det var en Meningsløshed, for der var ingen, der drømte om under normale Forhold at bringe Dødsstraffen i Anvendelse.

Naar jeg dengang stemte imod, at Dødsstraffen udgik af Straffelovgivningen, saa var det simpelt hen ud fra den Tanke, at Samfundet ikke bør fraskrive sig Retten til dette yderste Middel til Opretholdelse af Retsordenen; saa var det, fordi jeg uden at kunne forudse de Begivenheder, som nu er kommet, dog alligevel med Historien in mente var klar over, at der kunde komme Tider og Tilstande, hvor det kunde blive nødvendigt at gennemføre Dødsstraffen og eksekvere den. Man gik imidlertid dengang, i 1930, bort fra Dødsstraffen. Jeg vil gerne have Lov til her at karakterisere dette som en afgørende Fejl, der nu hævnner sig der-

ved, at vi tvinges til at gennemføre en Lovgivning med tilbagevirkende Kraft.

Mine Betæneligheder over for det foreliggende Lovforslag er saaledes, vil man forstaa, ikke knyttet til, at man genindfører Dødsstraffen, men mine Betæneligheder er og har været knyttet til den Omstændighed, at man vil give Loven tilbagevirkende Kraft. Jeg har intet som helst tilovers for de Landsforrædere, Mordere, Menneskejægere og Menneskepinere, som har redet vort Land som en Mare, og jeg kan ikke se rettere, end at de, som virkelig overbevises om de groveste af disse Forbrydelser, fortjener Døden. Men min Betænelighed er derimod rettet imod den Omstændighed, at vi stik imod de Retsprincipper, hvori vi hidtil har følt os fast forankret, nu giver en saadan Lovgivning tilbagevirkende Kraft. Det er altsaa ikke af Hensyn til Forbryderne, men det er af Hensyn til den historiske Dom over os, jeg har haft mine Betæneligheder. Jeg husker selv den Bølge af Harme og Væmmelse, som gik igennem mig, da jeg i sin Tid ved Nazismens Magtovertagelse i Tyskland læste dens Proklamation om, at man agtede at gennemføre en ny Straffelovgivning med tilbagevirkende Kraft. Jeg kan derfor ikke nægte, at Tanken om nu at være med til noget tilsvarende paa Forhaand byder mig imod og har voldt mig ganske overordentlig store Kvaler. Hvorfor jeg dog vil stemme for Loven, skal jeg nu om et Øjeblik komme til, men forinden vil jeg gerne gøre nogle Bemærkninger af almindelig Karakter.

Jeg skal ikke komme meget ind paa det Argument, at Rigsdagen, hvis den havde kunnet det, utvivlsomt vilde have gennemført en saadan Lovgivning. Argumentet kan naturligvis fremføres, men er ikke i sig selv uangribeligt, i alt Fald ikke logisk. Man er simpelt hen inde i en Cirkelslutning, for havde Rigsdagen kunnet træffe frie Afgørelser, havde den Tilstand, vi nu fordømmer, jo ikke foreligget. Selv nu, hvor vi er frie, staar vi over for det ejendommelege, at man nøjes med at gennemføre en midlertidig Lovgivning. Jeg kan ikke lade være at undre mig derover. Skal Landsforræderi og de øvrige bestialske Forbrydelser, vi har været Vidne til, nu straffes strengt, skal tilsvarende Forbrydelser naturligvis altid straffes med samme Strengthed. Det tilkommer netop os, som har haft de bitre Erfaringer, vi skylder simpelt hen vore Efterkommere, at disse dyrekøbte Lærdomme nedfældes i en almindelig Lovgivning, ellers risikerer man, at Eftertiden vil